

bự, mở nhày nhèo, ạo cho viên (trưởng ban tình báo một phong cách trào lộng.

Y cầm súng chạy ra. Vương Lệ tất tả theo sau.

Không thấy ai, nàng mới hoàn hồn và ngồi xuống ghế. Nàng chai vốt ka lên miệng tuừng ực.

Phan Mỹ đẩy ngăn kéo tủ sắt vào, rút chìa khóa ra. Uống xong, nàng quay lại :

— Rõ báo hoảng. Anh làm em suýt hụt hơi.

Phan Mỹ cười chữa thẹn :

— Thôi, anh đền thêm cho.

Nàng lắc đầu :

— Em phải về. Khất anh lần khác. Bôrin sắp dậy rồi.

Liếm mép tiếc rẻ, Phan Mỹ nói :

— Đề anh đưa em xuống.

Văn Bình đi men dọc hành lang tới om.

Đột nhiên, một cánh cửa mở tung, đèn sáng quắc, một gã đàn ông lực lưỡng xách tiểu liên ở trong bước ra, giầy nện cồm cộp.

Thấy chàng, y đứng lại miệng há hốc. Chàng tiến tới, liong thân mặt :

— Chào đồng chí.

Khi ấy, y nhận ra chàng là người lạ nên lùi lại. Nàng hống súng lên.

Chàng không ngờ bị xô vào một tình trạng tiểu thoải lưỡng nan.

Giết tên cầm súng là chuyện dễ, song giết y, Phan Mỹ sẽ phăng ra. Tha y cũng không được. Chàng danh phóng ra ngọn atemi quen thuộc. Tên cầm súng bị tấn công bất thần, không kịp tránh, bị miếng đòn quái ác chém vào cuống họng.

Y ngã chúi vào trong phòng.

Chàng rượt theo, đá thật mạnh vào tim. Y nằm thẳng đơ trên sàn gạch hoa. Chàng khiêng xác y vào buồng tắm, ngâm nghỉ một giây, đoạn rút giấy lưng của nạn nhân, chế thành sợi thông lọng. Sáng mai, người ta sẽ khám phá ra một vụ tự ai.

Chàng hy vọng nạn nhân không bị giải phẫu, vì y sẽ tìm ra nguyên nhân : y thiệt mạng trước khi dứt đầu vào thông lọng. Sự liên lụy đến Vương Lệ, chắc hẳn Phan Mỹ cố giấu nhem vụ này.

Chàng phóng mình xuống cầu thang vừa lúc tiếng giầy cao gót của Vương Lệ từ phía sau vắng tới.

Bên dưới, đèn điện vẫn tắt, theo lệnh Phan Mỹ.

Chiếc Tatra nằm sát bực cấp, chàng mở «cốp» chui vào, nằm khoanh tròn

Phan Mỹ đưa nàng tới tận xe. Y hôn phớt vào má nàng :

— Mai nhé.

Nàng nhún vai :

— Nếu Bôria ngủ say như đêm nay.

— Anh sẽ đưa em một viên thuốc mạnh hơn.

Ngủ ít nhưt 12 tiếng đồng hồ.

Nằm trong thùng xe, Văn Bình nghe rõ hai người hôn nhau chùn chụt.

Bông Vương Lệ nói đùa :

— Anh mở thùng xe xem em chở lậu kẻ gian nào không ?

Phan Mỹ cười :

— Em cứ bông đùa mãi.

Y ngừng bắt. Rồi đổi giọng :

— Ừ, em nói đúng. Biết đâu kẻ gian chẳng lợi

đụng, chui vào xe em, lên lên văn phòng anh. Để anh gọi linh gác tới.

Y quay ra sân gọi lớn:

— Linh đâu.

Hai tên vệ sĩ mặc đồ kaki vàng sồng sộc chạy tới. Một tên đứng nghiêm:

— Thưa, ông kêu chúng em.

Vương Lệ kéo tay Phan Mỹ, hờn rồi:

— Anh nghi em tư thông với địch hân? Thời tình nghĩa đôi ta đến đây là dứt. Chia khóa «cốp» đây, anh đưa cho bọn vệ sĩ.

Phan Mỹ chết điếng người. Y tần ngần giãy dụa rồi xua tay:

— Anh không cần các em nữa.

Vương Lệ nổ máy. Nằm trong thùng xe, Văn Bình cất khẩu súng vào túi dưới nệm. Chỉ một li nữa là hồng бет. Hân bà đáng sợ thật!

Xe chạy được một quãng, nàng quay lại:

— Xong rồi, anh xô cái bằng sau mà ra.

Ngồi yên vị, Văn Bình trách:

— Gớm, em làm máu anh đông lại. Suýt nữa thì mất mạng.

Nàng dề môi:

— Ô, còn em đấy, ai dám mở thùng xe.

Ban đêm, đường phố Hà nội vắng ngắt như chùa Ba Đanh.

Ngọn gió lạnh từ sông Hồng thổi lại, giết hàng loạt lá vàng uể mướt xuống mặt lộ, bánh xe nghiêng xáo xạc.

Vương Lệ gạt mồ hôi xóa xóa trên trán:

— Đêm nay, anh về đâu?

— Em thả anh xuống gần nhà em.

— Bao giờ chúng mình gặp nhau?

— Nếu có thể, đêm mai.

— Anh đến với em nhé. Đừng bắt em nằm một mình tội nghiệp. Làm không biết anh là ai, song có cảm tình đặc biệt với anh. Anh muốn em làm gì, em cũng tuân theo. Em muốn đi trốn với anh, anh bằng lòng không?

— Thong thả. Anh còn vai việc phải lo.

Chàng định nói thêm, song lại ngậm miệng sững sờ.

Qua kiếng hậu, chàng thấy một cái vết-pa phồng vùn vụt. Lúc rời bộ Ngoại giao, chàng cũng thấy cái vết-pa ấy.

Nàng hỏi:

— Anh nghĩ gì thế?

— Không. Đương như có ai theo sau.

— Anh đừng sợ. Xe Tatra của em chạy nhanh lắm. Em sẽ cho họ ăn bụi.

— Có phải Phan Mỹ chọn nhân viên theo đó không?

— Em không rõ. Có thể là Phan Mỹ, cũng có thể là người khác. Đại tá Kamốp của cơ quan Smerch chẳng hạn. Còn anh? Anh chống Phan Mỹ, em biết rồi, song anh cũng chẳng ra gì Kamốp, đúng không?

— Đúng.

Nàng thở dài:

— Anh là ai?

Chàng thở dài theo:

— Rồi em sẽ biết. Hiện giờ, anh chưa muốn nói. Em có thể tin chắc một điều: anh không hại em đâu.

— Em hiểu lắm. Nhưng dầu anh giết em nữa, em cũng không nếm tiếc. Gần anh một đêm, em thấy hạnh phúc hơn 5 năm sống với Bôrin.

Chiếc vét-pa phóng đến gần xe hơi.

Trời quá tối. Văn Bình không nhận được mặt người ngồi vét-pa. Cả thấy hai người. Họ đều cao lớn, lực lưỡng.

— Em chạy nhanh thêm nhé.

Nàng rống hết ga, trong khoảnh khắc kim tốc độ vượt qua con số 100. Chiếc vét-pa mất hút, Nàng chạy chậm lại, một phút sau, hai người lại mặt lại lẻo đẻo phía sau. Nàng hỏi :

— Anh tính sao ?

Chàng đáp :

Em vòng ra bờ Sông. Ngoài ấy tôi hơn anh sẽ liệu.

Gió sông thổi vù vù. Gần Phà Đen, chàng ra lệnh cho nàng quẹo bên phải. Con đường phía trước không một ánh đèn. Nàng rẽ sang trái, thẳng lại họ chàng nhảy xuống. Chàng dặn với :

— Em chờ anh ở góc đường.

Chàng cuộn tròn trên vệ cỏ, và đứng dậy ngay. Rút ống hăm thanh, chàng vắn vào nòng súng. Chiếc vét-pa vọt qua, chàng lia một phát.

Tên lái xe hự một tiếng. Viên đạn trúng màng tạng làm y chết tức khắc.

Chiếc vét-pa không người điều khiển chạy vọt lên lề, đâm vào một gốc cây đại thụ.

Mọi việc xảy ra trong mười giây đồng hồ. Phát đạn chỉ gây ra tiếng bụp khô khan.

Văn Bình ngồi im, chờ địch cựa quậy là nhắm đạn tiếp, song tên thứ nhì đã ngã quay trên đất bất động.

Lại gần, chàng nghe tiếng rên uho nhỏ. Mặc dầu không trúng đạn — vì chàng bắn có một phát đề triệt hạ tên lái xe — nạn nhân vẫn bị thương nặng khi chiếc vét-pa đâm vào gốc cây, hất y ngã xuống rất mạnh.

Chàng quỳ một chân, nâng đầu y lên. Y noi trong sự đau đớn :

— Gãy xương...chờ tôi đi bệnh viện.

Chàng hỏi giọng nhã nhặn :

— Ai ra lệnh cho hai anh theo cô Vương Lệ ?

Y thều thào :

— Đại tá Kamốp.

— Ngoài hai anh ra còn ai nữa ?

— Còn một đồng chí túc trực trước nhà.

— Hai anh đi theo từ khi nào ?

— Từ khi cô Lệ ra khỏi nhà.

— Đã báo cáo về cho đại tá chưa ?

— Chưa. Tôi chết mất. Phiền anh đưa tôi tới bệnh viện.

Mắt chàng phát ra tia lửa dữ tợn. Chàng ấn vào xương yết hầu của địch. Nạn nhân giãy lên đánh đập rồi tắt thở.

Vương Lệ đậu xe chờ chàng ở chỗ hẹn. Nàng hỏi ríu rít :

— Họ đâu cả rồi ? Anh giết rồi phải không ?

Giọng chàng thản nhiên :

— Rồi. Em lái về nhà đi. Trước nhà em đang còn một nhân viên của Kamốp nữa. Đề anh giải quyết luôn cho khỏi hậu hoạn.

Từ bờ Sông về đến Chợ Hôm, nàng không nói lời nào nữa. Hai mắt nàng bàng khuông như

vào khoảng không đen ngòm. Cách nhà Vương Lê hơn một trăm thước, chàng ra lệnh :

— Cho anh xuống đây.

Nàng bỏ tay lái, vít đầu chàng xuống hôn lung tung vào mặt. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi vào má chàng. Chàng hỏi :

— Sao em lại khóc ?

— Em sợ chúng mình không gặp nhau nữa.

Chàng cười an ủi :

— Dự đoán quá. Đêm mai anh tới với em.

— Nhớ nhé. Đừng bỏ em, anh nhé.

Nàng đi rồi, Văn Bình còn bàng hoàng.

Chàng có nhiều kinh nghiệm về đàn bà, song chưa thấy người nào thay đổi mau chóng như nàng. Nàng là địch, nhưng 15 phút ăn ái đã biến thành bạn. Nàng còn thân hơn bạn nữa. Nàng cảm thấy cần chàng như con người cần dưỡng khí. Trong cơn nghĩ miên man, chàng liên tưởng tới Quỳnh Ngọc.

Nàng trung thành với Sở, trung thành với chàng, điều đó không ai dám phủ nhận. Một đêm kia, trong cánh tay chắc nịch của một gã đàn ông có thiên tài về môn trôn, hiệu Quỳnh Ngọc còn trung thành nữa không ?

Văn Bình không có thời giờ luận cở suy kim nữa vì cách chàng một quãng, thấp thoáng trước hàng rào đâm bụi chàng nhận ra một bóng đen to lớn.

Chắc bóng đen chưa thấy chàng nên đứng thẳng lên không giữ gìn.

Chàng men hàng rào đi về phía y. Giép cao su của chàng không gây tiếng động khiến chàng đến

sát sau lưng mà người lạ không biết. Đến khi y quay lại thì đã muộn.

Bàn tay phải của chàng xoe ra giáng một Atemi.

Chàng không ngờ đối phương cũng là võ sĩ nhu đạo có hạng. Y vẹo người sang bên để tránh, ngón đòn ác độc trượt xuống vai làm y đau nhói. Nhưng y vẫn đứng nguyên, không ngã.

Văn Bình tổng vào hàm y một cú dĩa rét bằng tay trái.

Y hoành cánh tay lực lưỡng lên đỡ. Chàng đánh mạnh nên y lạng người. Chàng bồi thêm một quả dấm móc, dịch lại thót bụng chịu đòn.

Văn Bình xoay ra tai-kwan-do, sống bàn tay biến thành lưỡi dao sắc bén, quạt vào hông địch.

Bóng đen đỡ đòn, tề đại cả tay. Y rú lên một tiếng đau đớn rồi lao đảo muốn té.

Văn Bình tiến lên, đặt một ngón cước vào giữa bụng. Lần này, y mới chịu nằm dài trên đất.

Chàng tát vào má y :

— Đại tá Kamôp sai mi đến đây làm gì ?

Y nhò một bãi nước bọt :

— Làm gì mặc tao. Mi đứng lụy vấn vô ích.

Chàng tặng cho y một trai thời sơn vào giữa miệng.

Mấy cái răng gẫy theo nước miếng đổ lờn văng ra. Chàng dần từng tiếng :

-- Hai thằng bạn mi tao đã giết rồi, chỉ còn mi nữa thôi. Mi khai ra thì sống. Kamôp chờ mi ở đâu ?

Bóng đen cười ha hả :

— Chết đến đit rồi còn loạn ngôn.

Văn Bình giết mình.

Một chiếc xe hơi tắt đèn đang chạy lại từ từ. Không lẽ một giây, chàng dè cuống họng của địch.

Nạn nhân cố vùng ra, nhưng chiếc kềm tay cứng như sắt nguội của chàng đã làm y ngạt thở. Y ngoẹo đầu sang bên, thở hắt ra.

Chiếc xe tắt đèn — một chiếc xe chở hàng bit bùng — đậu lại. Từ cửa trước, một cái đầu đội mũ kết thò ra :

— 32.

Văn Bình không đáp. Giọng lúc nãy lại cất lên, hách dịch :

— 32. Đi đâu rồi.

Qua bóng tối, chàng nhận ra hai người ở băng trước.

Tên thứ hai còn để tay trên vô-lăng. Chàng chìa súng bóp cò. Một tiếng bụp khô khan. Một tiếng rú thâm thiết « ối chao ». Một cây thịt gục xuống.

Cửa xe được tòng ra, một bóng đen nhảy xuống. Văn Bình nã phát thứ hai. Viên đạn xuyên qua yết hầu, y chết không kịp trở.

Không nghe tiếng động nào nữa, chàng biết là trên xe chỉ có hai người.

5 nhân viên của đại tá Kamốp bị thiệt mạng trong một đêm. Lặng lẽ, chàng khiêng ba cái xác còn nóng lên xe.

Lục soát trong người nạn nhân, chàng không tìm thấy giấy tờ nào hết, ngoài một tấm lắc tròn bằng đồng, trông giống như đồng bạc hoa xòe cũ.

Dưới ánh đèn bấm, chàng thấy ở trên có một cái lỗ nhỏ tiếp đến những chữ số khắc sâu vào kim kim.

Ba tấm lắc mang những chữ số khác nhau, 032, 017, 065... Đó là số hiệu của nhân viên Smerh. Giữa tấm lắc, được khắc, nét tinh vi, một cái sọ người, hai xương treo, một lưỡi dao nhọn và một cái búa.

3 Văn Bình cất ba tấm lắc vào trong túi. Những huy hiệu này sẽ rất có lợi cho nhân viên của Sở hoạt động tại Bắc Việt.

Chàng vặn dèmaro, động cơ chiếc xe hàng cũ kỹ rú lên đều đều. Chàng lái ra đường bờ sông.

Đến hẻm tối lúc nãy, chàng vẫn còn thấy chiếc vét-pa nằm lỏng chổng trong bóng tối, bên cạnh hai thi thể co quắp.

Chàng lại khiêng hết lên xe, chất gần đây phía sau.

Chàng lau tay cho hết máu, rồi đánh dèm châm thuốc Salem. Càng về khuya, trời càng lạnh. Chàng kéo cái bạt bằng vải dầu xuống che phía sau.

Bỗng chàng khựng người.

Một trong năm xác chết đã nhòm dậy không biết từ lúc nào. Tuy trời tối, chàng nhìn thấy khẩu súng lăm lăm trên tay. Y còn sống nhăn, không phải quỷ nhập tràng.

Y quát — giọng quát yếu ớt, có lẽ vì vết thương mất máu — ;

— Dơ tay lên.

Văn Bình nói :

— Máu anh ra gần hết rồi, còn bắt tôi dơ tay làm gì nữa. Nếu anh biết điều tôi sẽ buộc vết thương giùm anh, rồi chở anh vào nhà thương.

Y cười ghê rợn :

— Máy dừng phình tao nữa. Tao biết không còn sống lâu nữa đâu. Máy đánh lừa chỗ vào bệnh viện để giữa đường hạ thủ tao một cách hèn nhất. Đừng quên con ạ, tao chỉ bóp nhẹ vào cô là một viên đạn phọt ra cắm vào tim máy.

Song tao chưa bắn, tao chỉ bắt máy dơ tay lên, là vì muốn bắt sống máy, để các đồng chí của tao tra khảo xem máy là ai. Nào, có chịu tuân lệnh không thì bảo.

— Cái gì chứ dơ tay lên trời thì tôi rất sẵn lòng. Đây này, tôi dơ tay rồi đấy, anh bằng lòng chưa? Nhưng tôi muốn hỏi anh: không lẽ anh trí sáng, tôi dơ tay đến sáng ư?

— Máy yên tâm. Tao còn đủ sức lực, đủ trí khôn để tính toán mọi việc. Bây giờ máy quay lưng lại. Quay lưng lại, mau lên, và không được xô xiên. Tao bắn vào hạng cừ khôi. Chỉ một cú chỉ nhỏ của máy cũng đủ cho máy ăn một viên kẹo đồng mất mạng.

Văn Bình quay lưng lại từ từ.

Chàng nghe tiếng động trong xe. Tên gián điệp Smerch đang xô xác chết đồng đội sang bên để trèo lên băng trước. Chàng nghe tiếng rè rè.

Chàng sức nhớ ra: địch đang gọi vô tuyến về trung ương. Chàng bèn nghĩ mưu đối phó. Tiếng nói của y vang lên:

— 017... 017... gọi 520... báo cáo quan trọng...

Văn Bình đi lùi. Bỗng chàng nghe quát:

— Không được nhúc nhích.

Chàng đứng yên như cũ. 017 tiếp tục gọi:

— 017... 017... gọi 520... báo cáo quan trọng...

Một giọng nói khàn khàn hét ra:

— 5'0 đây, báo cáo đi.

017 nói một hơi:

— Bốn nhân viên của ta vừa bị hạ sát. Tôi đã lừa bắt được hung thủ. Hiện tôi bị thương nặng. Yêu cầu trung ương cho người đến ngay. Địa điểm cuối đường 211.

— Biết hung thủ là ai chưa?

— Chưa.

— Được, sẽ cho một xe hơi đến ngay với ba nhân viên. Cần thận, phải giữ kín chuyện này.

Văn Bình cười thầm. Họ phải giữ kín vì đây là một cuộc thanh toán nội bộ giữa các cơ quan tình báo Nga số và Trung cộng.

Máy vô tuyến im lặng. Văn Bình lùi một bước. Lại một tiếng quát:

— Đứng lại. Khôn hồn thì nghe lời, trong năm phút nữa có người đến, anh sẽ được đối xử tử tế. Bằng không, tôi phải bắn anh.

5 phút nữa... Chàng không được phép trù trù, vì trù trù là chết. Đứng yên cũng chết, phản công cũng chết, thả phản công may ra có hy vọng lật ngược thế cờ. Chàng bèn bỏ nhào xuống đất.

Song địch đã bóp cò kịp thời.

Tiếng súng nổ chát chúa.

Văn Bình cảm thấy đau nhói ở lưng, song vẫn đủ sức cuộn tròn, lăn ra khỏi tầm bắn của địch. Chàng núp bên hông xe, nin hờ. Tay chàng sờ vào chỗ đau nhói.

Phát đạn của địch nhắm trúng mạng mỡ của chàng, nhưng ở đó chàng đã giắt tập hồ sơ dày cộm gấp làm hai. Những tờ giấy xếp chồng lên nhau biến thành một tấm áo giáp hữu hiệu, viên đạn không xuyên qua được.

017 lên tiếng :

— Đâu rồi. Máy đã trúng đạn, không thoát chết được đâu. Muốn sống, bỏ lại đây, tao rịt vết thương cho.

Y không ngờ Văn Bình còn lành lặn, và núp cạnh xe. Chàng rướn mình lên, phóng kèm tay chụp lấy khẩu súng, luôn tiện lòi luôn đối phương xuống đất.

Y lộn nhào vào người chàng.

Chàng né một bên, cây thật nặng nề rớt xuống đường nhựa, gây ra một tiếng ồn khô khan. Chàng bước theo giáng một phát a-tê-mi.

Xong xuôi chàng rút túi lấy một con dao nhíp nhiều lưỡi thật sắc, rồi chui xuống gầm xe. Chàng vận toàn lực đâm mũi dao vào thùng chứa xăng. Phụp một tiếng, lưỡi dao cắm vào tấm tôn, xăng tuôn xuống òng ọc.

Chàng lục trong xác chết, tịch thu hai quả lựu đạn mãng cầu, mở nắp kip, nằm phục sát bờ rào chờ đợi.

Đúng năm phút sau, một chiếc xe hơi dài ngoằng phóng tới. Trên xe bước xuống hai người. Hai xe hơi đậu cách nhau một thước. Mùi ét xăng xông lên nức mũi. Một tên đứng lại, giọng lo lắng :

— Có mùi xăng sống. Là nhi ?

Tên khác cất tiếng gọi :

— 017 ? 017 đâu ?

Không nghe trả lời, cả bọn chột dạ. Chúng rút súng ra khỏi vỏ, thận trọng mở cái bạt sau xe. Giấy phút quyết định đã tới : Văn Bình nghiêng rặng quăng trái lựu đạn vào vũng xăng lênh láng

Oác... oác... Tiếng nổ đìếc tại của lựu đạn không át nổi tiếng kêu cứu và rên xiết. Hai nhân

viên Smerch bị tan xác. Tên thứ ba ngồi trong xe bị thương vì miếng lựu đạn. Ngọn lửa gặp ét xăng gây ra một đám cháy lớn.

Văn Bình tung trái lựu đạn thứ hai. Tên thứ ba gục đầu trước vô lăng. Đám cháy lan rộng sang hai xe, sáng rực một vùng.

Văn Bình rảo bước sang bên kia đường.

Sở chiến công của chàng đêm nay ghi được tám xác chết nhân viên gián điệp Smerch. Chàng mở cửa xe Moskwich, gói số hai, ấn lút chân ga. Chiếc xe nhỏ xiu bần vọt lên phía trước.

Chàng lái về trung tâm thành phố. Liên khi đó, vang rân tiếng xip-lê cảnh sát và tiếng kèn toe toe thảm thiết của xe cứu hỏa.

